

Nr 453

Av herr Ohlin m. fl., om upphävande av lagen med särskilda bestämmelser om kommuns, landstingskommuns och annan samfällighets utdebitering av skatt för åren 1958—1965.

Under hänvisning till den motivering vi anført i de av oss väckta likalydande motionerna I: 368 och II: 452 angående skatteersättningen till kommunerna hemställes,

att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

Lag om upphävande av lagen den 16 maj 1957 (nr 202) med särskilda bestämmelser om kommuns, landstingskommuns och annan samfällighets utdebitering av skatt för åren 1958—1965.

Härigenom förordnas, att lagen den 16 maj 1957 (nr 202) med särskilda bestämmelser om kommuns, landstingskommuns och annan samfällighets utdebitering av skatt för åren 1958—1965 skall upphöra att gälla dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Stockholm den 27 januari 1960

Bertil Ohlin

O. Malmberg

Sven Wedén

Bertil von Friesen

Henning Gustafsson

Sven Gustafson

i Skellefteå

i Göteborg

Nr 454

Av fru Eriksson i Stockholm, om utbetalning av visst belopp till fru Ella Thörnberg.

E. o. kanslibiträdet vid postverket i Stockholm fru Ella Thörnberg blev 1955 genom förmedling av personalkonsulenten oförskyllt offer för ett allvarligt hyresbedrägeri. Tillsammans med 30 andra anställda inom posten hänvisades fru Thörnberg till en disponent, som angavs som ombudsman för ett bostadsbygge, avsett för postverkets tjänstemän. Bostäderna skulle byggas i Stuvsta. Disponenten tog upp förhandsinteckningar av de bostadsökande, först krävdes en handpenning av 600 kronor och sedan en insats

av uppemot 5 500 kronor. Dessa måste erläggas innan bostaden fick tagas i besittning.

De flesta betalade handpenningen, men fru Thörnberg hann, efter löfte från personalkonsulenten om möjligheter att få banklån i postsparbanken, även överlämna 4 000 kronor i insats till disponenten. Inbetalningen skedde med personalkonsulentens vetskap. Någon soliditetsundersökning hade emellertid icke gjorts av konsulenten, och det kom som en fullkomlig överraskning för den förmedlande konsulenten, när disponenten avslöjades som en grov bedragare. Lika överraskande var det för den bostadsrättsstyrelse, som bildats av postfunktionärer. Det visade sig, att bedragaren under sex års tid skojat bostadslösa och under samma tid saknat egna tillgångar enligt socialvårdens uppgifter. Vid den tidpunkt, då handpenningarna överlämnades till disponenten av postens bostadssökande, stod han redan inför Stockholms rådhusrätt och avlade utmätningssed, men om detta hade personalkonsulenten icke skaffat sig någon kunskap.

Kanslibiträdet, som är ensamförsörjande med en son, måste ta ett banklån för att klara sina affärer och har nu en utbetalning av 95 kronor per månad för amortering och ränta. Detta gör det omöjligt för henne att ordna sin bostadsfråga tillfredsställande. Lånet är nu genom ordentligt skötta avbetalningar nere i något över 2 000 kronor.

Fru Thörnberg och övriga postanställda hade skäl att tro, att då ett bostadsföretag anvisas av personalkonsulenten, detta skedde i de anställdas intresse. Det var för dem otänkbart, att hänvisningen skedde till en notorisk bedragare. Fru Thörnberg drabbades hårdare än någon annan, samtidigt som hennes försörjningssituation är svag.

Det torde föreligga en moralisk skyldighet för ett statligt verk att gottgöra en lågavlönad anställd, som helt utan egen förskyllan genom verkets förmedling råkar ut för en skojare. Det är skäligt, att det allmänna tar på sig något av hennes skuldbörda. Riksdagen kan utan att befara allvarigare konsekvenser här ge ett stöd åt en orättvist drabbad ensamstående mor. Övriga bostadssökande drabbades ju inte av samma hårda öde, då de endast erlagt handpenningen.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla att största möjliga belopp beviljas fru Ella Thörnberg för att återbetala återstående delen av det banklån, hon tvingats att ta för en förespeglad bostad.

Stockholm den 27 januari 1960

Nancy Eriksson